

च्छते त्वां मानुषीं मर्त्यं न पश्यामि महावने । तथा नो यच्चराड्य मणिभद्रः प्रसीदतु ।
 साऽब्रवीद्वणिजः सर्वान् सार्थवाहस्य तं ततः । क नु यास्यति सार्थोऽयमेतदाख्यातुमर्हसि । २५३०
 ॥ सार्थवाह उवाच ॥ सार्थोऽयं चेदिराजस्य सुबाहोः सत्यदर्शिनः । क्षिप्रं जनपदं गन्ता लाभाय मनुजात्मजे ।
 इति श्री महाभारते आरण्यपर्वणि नलोपाख्यानपर्वणि दमयन्तीविलापे चतुःषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६४ ॥
 ॥ वृहदश्व उवाच ॥ सा तच्छ्रुत्वाऽनवद्याङ्गी सार्थवाहवचस्तदा । जगाम सह तेनैव सार्थेन पतिलालसा ।
 अथ काले बज्रतिथे वने महति दारुणे । तडागं सर्वतोभद्रं पद्मरौगन्धिकं महत् ।
 ददृशुर्वणिजो रम्यं प्रभूतयवसेन्धनं । बज्रपुष्पफलोपेतं नानापक्षिनिषेवितं ।
 निर्मलखादुसलिलं मनोहारि सुशीतलं । सुपरिश्रान्तवाहास्ते निवेशाय मनो दधुः । २५३५
 समन्ते सार्थवाहस्य विविशुर्वनमुत्तमं । उवास सार्थः सुमहान् वेलाभासाद्य पश्चिमां ।
 अथाद्धैरात्रसमये निःशब्दस्तिमिते तदा । सुप्ते सार्थे परिश्रान्ते हस्तियूथमुपागमत् ।
 पानीयार्थं गिरिनदीं मदप्रसवणाविला । अथापश्यत सार्थन्तं सार्थजान् सुबहून् गजान् ।
 ते तान् ग्राम्यगजान् दृष्ट्वा सर्वे वनगजास्तदा । समाद्रवन्त वेगेन जिघांसन्तो मदोत्कटाः ।
 तेषामापततां वेगः करिणां दुःसहोऽभवत् । नगाद्यादिव शीर्णानां शृङ्गाणां पततां क्षितौ । २५४०
 स्पन्दतामपि नागानां मार्गा नष्टा वनोद्भवाः । मार्गं संरुध्य संसृप्तं पद्मिन्याः सार्थमुत्तमं ।
 ते त ममर्दुः सहसा चेष्टमानं महीतले । हाहाकारं प्रमुञ्चन्तः सार्थिकाः शरणार्थिनः ।
 वनगुल्माश्च धावन्तो निद्राभ्या बहवोऽभवन् । केचिद्नैः करैः केचित् केचित्पद्मा हता गजैः ।
 निहतोद्गाश्च बज्रलाः पदातिजनसङ्कुलाः । भयादाधावमानाश्च परस्परहतास्तदा ।
 घोरान्नादान् विमुञ्चन्तो निपेतुर्धरणीतले । वृक्षेष्वावृक्ष संरब्धाः पतिता विषमेषु च । २५४५
 एवं प्रकारैर्बज्रभिर्देवेनाक्रम्य हस्तिभिः । राजन् विनिहतं सर्वं समृद्धं सार्थमण्डलं ।
 आरावः सुमहांश्चासौत्रैलोक्यभयकारकः । एषोऽग्निरुत्थितः कष्टस्त्रायध्वं धावताधुना ।
 रत्नराशिर्विशोर्णोऽयं गृह्णीध्वं किं प्रधावत । सामान्यमेतद्विणि न मिथ्यावचनं मम ।
 एवमेवाभिभाषन्तो विद्रवन्ति भयात्तदा । पुनरेवाभिधास्यामि चिन्तयध्वं सकातराः ।
 तस्मिंस्तथा वर्त्तमाने दारुणे जनसंचये । दमयन्ती च बुबुधे भयसंचस्तमानसा । २५५०
 अपश्यदैशसं तत्र सर्वलोकभयङ्करं । अदृष्टपूर्वं तदृष्ट्वा बाला पद्मनिभेक्षणा ।
 संसक्तवदनाश्चासा उत्तस्थौ भयविक्कला । ये तु तत्र विनिर्मुक्ताः सार्थात् केचिद्विचिताः ।
 तेऽब्रुवन् सहिताः सर्वे कस्येदं कर्षणः फलं । नूनं न पूजितोऽस्माभिर्मणिभद्रो महायशः ।
 तथा यचाधिपः श्रीमान्नवैवैश्रवणः प्रभुः । न पूजा विघ्नकर्तृणामथवा प्रथमं कृता ।
 शकुनानां फलं वाऽथ विपरीतमिदं ध्रुवं । यद्वा न विपरीतास्तु किमन्यदिदमागतं । २५५५
 अपरे त्वब्रुवन् दीना ज्ञातिद्रव्यविनाशताः । याऽसावद्य महासार्थं नारी ह्युन्मत्तदर्शना ।
 प्रविष्टा विवृताकारा कृत्वा रूपममानुषं । तथेयं विहिता पूर्वं माया परमदारुणा ।